

THEATER OP DE MARKT 2008

KARAVAN

Eksel - 11 mei

Lommel - 12 mei (stadsfestival)

Met o.a. Bash Street Company (GB), Bilbobasso (F), Irrwisch (AUT),
Jérémie Huguenin (F), Los Gingers (ES), T1J (B), Compagnie Les Commandos Percu (F)

ZOMERFESTIVAL

Hasselt - 6 t.e.m. 10 augustus

Met o.a. Berlin (B), Cie LMNO (F), Circo Ripopolo (B), Comp. Marius (B), de Queeste (B),
Dries Verhoeven (NL), Grupo Puja (ES), le Cirque désaccordé (F), Theater Froe Froe (B),
Ulik & Le S.N.O.B. (F), Walpurgis & Flat Earth Society (B), Ziya Azazi (TUR)

Programma & info

www.theateropdemarkt.be
Provinciaal Domein Dommelhof +32 (0)11 80 50 02

Provinciaal Domein Dommelhof
Toekomstlaan 5
3910 Neerpelt

Een initiatief van de
provincie Limburg

Het NATIONAAL ORKEST VAN BELGIË speelt
een selectie muzikale
fragmenten uit de opera

HOUSE OF THE SLEEPING BEAUTIES

KRIS DEFOORT & GUY CASSIERS

een productie van LOD, Toneelhuis
en De Munt/La Monnaie
gebaseerd op de roman van Yasunari Kawabata

11 april 20:00 BOZAR (Brussel) +32 2 507 82 00

Inleiding om 19:00 door Jan Coeck

12 april 20:00 Concertgebouw (Brugge) +32 70 22 33 02

Inleiding om 19:15 door Lieven Van Ael

compositie: Kris Defoort

dirigent: Patrick Davin

orkest: Nationaal Orkest van België

concerten in opdracht van: Nationaal Orkest van
België, BOZAR, Ars Musica, Concertgebouw

www.LOD.be

Ik heb een vriend die overal waar hij komt aan de piano gaat zitten, het klavier openklapt en een stukje speelt, een paar lijnen van wat hij uit zijn hoofd kent. Zo speelt Alain Franco. Zo onopgeklept. Maar dan toch wel de volledige partituur.

In zijn *Phénoménologie de la perception* (1945) omschrijft Merleau-Ponty zijn ervaring van een muziekconcert zo: "Tussen de muzikale essentie van het stuk zoals die in de partituur wordt aangegeven en de muziek die werkelijk om de piano heen klinkt [MMP heeft het over het orgel, ik pas hier aan], ontwikkelt zich een zo directe betrekking dat het lichaam van de pianist en het instrument nog slechts doorgangplaats van deze betrekking zijn. Vanaf dat moment bestaat de muziek door zichzelf en alleen door haar bestaat al het andere."

Dat is de klassieke ervaring. Maar de glans van dat onwereldse ideaal ('de muziek door zichzelf') is er ondertussen af. We hebben het gehad. Bij Alain Franco herken je wél de mens en de piano. Hij zou ongetwijfeld doorspelen als er een toets vals zou staan – gewoon door de noot heen luisteren, zou hij zeggen. (Ooit raakte ik in vervoering door Pachelbel op een afgrijselijk kra-

kend cassette-records – dat is vergelijkbaar.) Franco is het daarbij niet (alleen) te doen om de zuivere ervaring van de muziek. Hij geeft ook (historische) context mee. Ecce homo. Gewoon een man die driehonderd jaar oude muziek leest en speelt, en er vandaag oprecht en ongehaast een dialoog mee aangaat. Ach, Merleau-Ponty weet ook dat 'het lichaam op ieder moment de modaliteiten van de existentie uitdrukt' (1945). Zonder hier en nu geen eeuwigheid. Dat geldt evengoed voor de eeuwigheid van Bach.

Als seizoensafsluiter in juni 2006 hoorden we fragmenten van het *Wohltemperiertes Klavier* in combinatie met Webern en Schönberg, al dan niet live – sommige fragmenten liet Franco op band horen. Ook dat tekent zijn persoonlijke interpretatie: hij wisselt aanwezig pianospel af met afwezige weergave, gevestigde klassiek met moeilijk hedendaags, en van contrast op contrast ga je steeds beter horen. Want rechtlijnig luisteren brengt je niet per se directer bij de zuivere muziek. In oktober 2006 speelde hij het *Wohltemperiertes* integraal – een marathon is ook een in wezen menselijke prestatie. Het jaar erop, in juni

2007, kregen we de *Goldberg Variaties*. De ene week zonder, de andere week mét klassieke danspassen van Jean Luc Ducourt. Twee ouder wordende vrienden, niet aan de bar maar bij de piano.

Klassieke muziek buiten de klassieke concertzaal en in de 'lege ruimte' brengen werkt inspirerend. Zoals dat eerder gebeurde voor theater buiten de klassieke theaterzaal. Verwachtingen worden doorbroken, het oor luistert anders. De stemming verschilt. En er is nog een voordeel: muziek binnen een kunstencentrum doorbreekt de patronen van de podiumkunsten (zelfs avant-garde scheidt zijn eigen routine). Dans en theater kijken nogal vaak naar elkaar, kijken af van elkaar. Je ziet meer van hetzelfde. Muzikmakers en muzikanten lijken een eigen, een andere dynamiek in te brengen. Een andere spanningsboog. Er gebeurt meer voor het eigen plezier, meer tevergeefs en zomaar. Onderdogs binnen het wereldje. Muziek valt er meer buiten het kader, is ontheemd en dat wakkert de creativiteit aan. Dit geldt niet alleen voor Franco's performances. Het is een andere manier om de vinger aan de pols van de tijd te houden.

MIA VAERMAN